

Palvelu Hengen lahjoilla

Ristin Voiton kirjoituksessaan Artikkelissaan (n:o 44, 2010) Eva Pasanen käsitteli arkaa aihetta: palvelua Hengen lahjoilla. Kirjoitus sivuaa myös oletettuja lahjoja. Joitakin Evan käsityksiä on tarpeen oikoa.

Kun vierailin ensi kerran Puolassa 1981, niin suurin osa helluntailaisista oli Hengellä täyttymättömiä. Pääsyy siihen oli se, että Hengen **lahjan** luultiin olevan pyhityselämän palkkio-huipentuma. (Onnistuin kääntämään heidän teologiaansa oikeille raiteille.) Kun olin nuori, niin meillä Suomessa opetus Hengen lahjoista oli niin ikään tekojen tiellä. Niitä kuulemma saivat vain kypsyneet uskovat. Näin siksi, koska lahjojen saaja saattaisi ylpistyä. Raamatusta luettiin, että Pyhä Henki jakaa lahjoja, niin kuin tahto (1 Kor 12:11), mutta opetuksessa ajatus kääntyi niin, että Henki ”pidättelee” niin kuin tahto. Vuosikymmenet sain kuulla, että tuo pidättely siunaa meitä nöyryydellä ja muilla hyveillä.

Jo uskonelämän alkuvuosina aloin kokea joitain merkillisiä – yliluonnollisia – vaikutuksia. On kirjoitettu, että Pyhä Henki vaikuttaa eikä, että Hän on vaikuttamatta (1 Kor 12:11). Valitettavasti torjuin nuo vaikutukset vuosia, jopa vuosikymmeniä, koska yleinen opetus ja oma epävarmuuteni puhuivat niitä vastaan. **Herätysliikkeeltäni saamieni siunausten ohella kannoin samalla sen raskaita rasitteita.** Liian myöhään tapasin Englannissa Ron Balourin. Hän oli 16-vuotias anglikaanikirkon nuori, kun hän puhui yksinäisyydessä vierailta kielillä. Poika ei ollut koskaan kuullut, että joku olisi apostolisen ajan jälkeen puhunut kielillä. Myöskään hän ei ollut lukenut aihetta käsitteleviä kirjoja eikä tiennyt helluntailaisten olemassaolosta. Ron joutui seurakuntansa rovastin puhutteluun. Kuulustelu päättyi siihen, että Ron rukoili rovastin puolesta ja tämäkin puhui kielillä. Ronin saarnaajaura avautui välittömästi. Nuorukainen piti kokouksia monissa seurakunnissa, ja suuret joukot uskovia täyttyi Pyhällä Hengellä. Tästä alkoi karismaattinen liike Englannin anglikaanikirkossa. Asiaa edesauttoi se, että Ronilla ei ollut niitä rasitteita, joita helluntaiseurakuntien nuoret ovat saattaneet saada.

Armolahjojen lähtökohta on armo, ei kristillinen kasvumittari. Tosin lahjan käytössä on vaikea edetä, jos ei ole pukeutunut ystävällisyyteen, nöyryyteen ja rakkauteen. – Tosiasiassa nämä hyveet ilmenevät usein vastakääntyneiden elämässä kirkkaammin kuin monien kauan uskon tiellä vaeltaneiden. Pyhyys viihtyy siellä, missä armo on tuoretta.

Eva valittaa rukouspalvelun haittapuolia. Myös minä koen rukousjonot ongelmallisina. Jatkuvat jonot ovat tuhonneet terveeksitekemisen lahjojen mahdollisuuksia. Tavanomaista on, että mitä useammin joku on etsinyt apua rukousjonossa tai ollut muuten esillä, sitä epätoivoisempi hän on ja sitä vaikeampi häntä on auttaa. Jonoja pystytetään ilman lähtökohtaa: ei rukouselämää, ei jumalallista aloitetta, ilmestystä. Asiallinen opetus myös puuttuu. Parantuminen alkaa usein vain ”mitättömällä” Herran kosketuksella. On tavanomaista, että omat tunteet ja epäilevien kristittyjen hokemat estävät alkavan terveyden oraan kasvun. Pientä alkujen päivää ei arvosteta, vaan hoetaan, että ellei se ole jotain valtavaa, mitään ei ole koettu.

Omilla lahjoillani on harvoissa paikoissa avaruutta ilmaista itsensä. Toivotaan, että rakentaisin rukousjonoja. Usein on löydettävä pitkä kiertotie, että voisin auttaa kymmeniä kertoja jonoissa pettyneitä ihmisiä. Jos kokous on pieni, niin saatan tehdä niinkin, että lasken käteni kaikkien penkeissä istuvien päälle. Useimmille se on vain siunaus (joka ei synnytä jälkitraumoja). Muutamille se on tarkoitettu avuksi ongelmissa. Kaikki eivät ole kuitenkaan tyytyväisiä tällaiseen rukoustapaan, vaan he haluavat enemmän yksilöllistä huomioimista. Kaikkietävä Jumala löytää kuitenkin senkin, joka saarnaajalta jää huomiota vaille.